

Der er altsaa herved at mærke, at der er ikke Tale om vederlagsfri Behandling paa et Hospital uden videre; det behøves i Regelen ikke med Hensyn til Fnat. Der staar den nuværende Videnskab saaledes, at man kan helbrede Fnat meget hurtigt, og uden at der behøves Indlæggelse paa et Hospital; det er kun Forpligtelsen og Retten til at tages under Kur for offentlig Regning, lade sig indsmøre paa den nu gængse Maade og underkaste sig de Ting, der hører dertil, som følger de samme Regler, ligesom Udgifterne hertil ogsaa fordeles efter de samme Regler, som gælder for Kønssygdomme. Udgifterne paa hviler ikke Statskassen og Kommunen i Forhold til Udgifternes Beskaffenhed, saaledes som ved de epidemiske Sygdomme, men de paa hviler den paagældende Kommune og bliver saa efter Reglerne i Fattigloven at fordele mellem de paagældende Kommuner: Forsørgelseskommunen og den Kommune, i hvilken den paagældende bliver behandlet af den kommunale Læge. Der er andre væsentlige Bestemmelser i Loven om Bekæmpelse af Kønssygdomme, der ikke er overførte. Denne Lov er meget streng med Hensyn til Forpligtelsens Gennemførelse ved Tvangsbøder og ligeledes Straffebestemmelser for dem, der uden Tilladelse forlader Hospitalet o. s. v. Alt dette behøvede man ikke her. Der er kun tilføjet den særlige Bestemmelse, som ogsaa er laant fra Epidemiloven: at afbryder den paagældende Kuren uden Tilladelse af Epidemikommisionen, saa er han civilretlig forpligtet til at refundere hele den Udgift, der er afholdt til hans Helbredelse, og herfor har det offentlige Udpantningsret.

Ændringsforslagene Nr. 23 og 24 er rent redaktionelle, og det samme gælder om Nr. 25. I Virkeligheden er der heller intet særligt ved Nr. 26, som behøver Forklaring; ej heller med Hensyn til Nr. 27, der blot gaar ud paa at omredigere Lovforslagets Affattelse i Retning af at sørge for, at der intet Indgreb sker fra Epidemikommisionens og Epidemilægens Side overfor Kredslægens, den almindelige Embedslæges Kompetence. Ændringsforslag Nr. 28 til § 32 har ikke nogen særlig Betydning.

Ændringsforslag Nr. 29 indeholder jo en Principforskel, hvis der overhovedet er nogen Principforskel i den Affattelse, der er arvet fra de gældende Love og fra de tidligere gældende Love om dette Forhold, hvor det udtrykkeligt staar, at intet Spørgsmaal om Erstatning efter denne

Lov kan bringes for Domstolene. Den virkelige Mening bør i alt Fald være den, at Spørgsmaalet om Erstatningens Størrelse skal afgøres paa særlig Maade. Det er ganske naturligt; det er nærmere beskrevet her, men det er jo den almindelige Borgerret, at Spørgsmaalet, om der overhovedet tilkommer en Person en Erstatning, ikke uden ren Vilkaarlighed kan unddrages Domstolene. Det er altsaa den Forandring, der er sket, at Spørgsmaalet om, hvorvidt der overhovedet tilkommer den paagældende Erstatning, som helt nægtes ham, kan bringes for Domstolene. Størrelsen af Erstatningen afgøres paa den i Lovforslaget foreskrevne særegne Maade.

Til § 33 er der stillet Ændringsforslag, dels under Nr. 30, som ikke behøver særlig Forklaring, dels under Nr. 31 angaaende Christiansøs særlige Stilling. Den er nævnt i Fattigloven. For Christiansø, som ikke udgør en særlig Kommune, træder Statskassen i Stedet. Det er — naturligvis med Rette — foreslaaet af Justitsministeren, at en lignende Bestemmelse indføres i denne Lov, men det behøves ikke med Hensyn til de i § 34 omhandlede Udgifter, idet der allerede for disses Vedkommende er henvist til Fattiglovens Bestemmelser; det behøves kun med Hensyn til de i § 33 omhandlede Udgifter, og det er altsaa derhen, at det af Justitsministeren stillede Forslag er flyttet.

Ændringsforslag Nr. 32 sigter kun til at give et klarere Udtryk for det, som i Virkeligheden har været tilsigtet med Forslaget. Ændringsforslag Nr. 33 til § 34 gaar ud paa at forhøje Udgiften til den vederlagsfri Behandling, af hvilken Statskassen afholder de tre Fjerdedele, fra 2 Kr. 50 Øre, som det er foreslaaet i Forslaget, og som hidtil har været det gældende, til 3 Kr. Det har i Praksis vist sig, at Udgiften i adskillige større Købstadkommuner, uden at man kan beskyldte dem for at være særlig flotte, ikke er ringere, men tværtimod ikke saa lidt højere end 2 Kr. 50 Øre pr. Sygedag. Den er f. Eks. ved Epidemihospitalet ved Marselisborg ved Aarhus i Virkeligheden 3 Kr. 86 Øre, altsaa i Virkeligheden betydelig over 2 Kr. 50 Øre. Det er mig meddelt — jeg har ikke noget trykt desangaaende —, at den ikke er saa lidt højere end 2 Kr. 50 Øre i Nykøbing paa Falster og i Gentofte Kommune. Paa den anden Side hævdes det, at det vistnok paa flere Steder paa Landet, navn-